

CHƯƠNG 13

Vị Quân Sư Họ Vũ

Vào khoảng cuối giờ ty quân Hoa Lư đã có mặt đông đủ trên khoảnh đất trống được dùng làm nơi thao luyện trận pháp. Năm đạo quân tiền, trung, tả, hữu và hậu quân đứng xếp hàng tề chỉnh. Ánh vũ khí lấp lánh dưới ánh mặt trời chói chang. Công thành Hoa Lư được đóng chặt hồi sáng sớm. Khán đài bằng gỗ đặt nơi hướng nam dành cho khán giả mà đa số là các quan lại tại triều ca và dân chúng cư ngụ trong thành. Tất cả đều bị quân canh khám xét kỹ lưỡng trước khi vào khán đài. Thùng...thùng...thùng...Ba hồi trống trận nổi lên. Hai cỗ xe ngựa lộng lẫy từ từ tiến vào. Cỗ xe thứ nhất dừng lại. Đinh thái hậu thông thả xuống xe. Mọi người ngồi trên khán đài đứng lên tiếp đón. Bà thái hậu họ Đinh ngồi vào chiếc ghế bên trái. Chiếc ghế bên trái chính là long ý dành cho quan Thập Đạo Tướng Quân Lê Hoàn. Cỗ xe ngựa thứ nhì ngừng lại. Vị tướng tổng chỉ huy mười đạo binh của Đại Việt bước xuống. Bộ vệ trong bộ nhưng phục mới tinh ông ta giơ tay vẫy chào quân sĩ dưới quyền. Tiếng hò reo to mở.

- Quan Thập Đạo vạn tuế...
- Lê tướng quân muôn năm...

Mỉm cười hài lòng Lê Hoàn bước tới chào hỏi Đinh thái hậu đoạn ngồi vào chiếc long ý. Thùng...thùng...thùng...Ba hồi trống trận nổi lên báo hiệu cuộc phong vương bắt đầu. Đinh thái hậu đứng lên. Hướng về năm đạo quân đang đứng im lìm bà ta hắng giọng:

- Ba quân tướng sĩ...Hôm nay là một ngày trọng đại cho đất nước của chúng ta. Ba quân tướng sĩ đều biết tiên đế là bậc đại anh hùng lấy vũ công mà dựng thành nghiệp đế. Công đức của người khôn kẻ kiệt. Tiếc thay tiên đế lại băng hà trong lúc đất nước vẫn còn nằm trong tình trạng rối rắm. Mặt bắc Tống triều lúc nào cũng hăm he đòi thôn tính Đại Việt và tròng dân ta vào vòng nô lệ. Trong nước thời Đoàn Chí Hạ ngênh ngang một dãy biên thù và coi rẻ triều đình. Đỗ Cảnh Thạc hùng cứ Đỗ Động Giang không coi phép vua luật nước vào đâu. Hấn liên kết với Đoàn Chí Hạ và giới giang hồ Đại Việt không ngớt gây khó khăn cho quan Thập Đạo trong việc đem lại ấm no cho bá tánh. Sau khi tiên đế băng tự quân còn nhỏ dại, ta lại là phận đàn bà không đủ sức chu toàn việc trong việc ngoài. Bởi vậy ta phải mời quan Thập Đạo tạm chấp chương binh quyền cho tới lúc ấu quân khôn lớn. Nay nghe tin tiên đế băng, tự quân còn nhỏ dại Tống triều bèn nhân cơ hội mở cuộc xâm lăng Đại Việt. Mười vạn quân Tống dưới quyền thống lãnh của Hầu Nhân Bảo đã bủa vây thành Lạng Sơn.

Mặt thủy đô đốc Lưu Trưng với đại đội chiến thuyền năm trăm chiếc theo sông Bạch Đằng xâm nhập địa phận của nước ta. Thủy bộ hai mặt tiến công không sớm thời muộn sẽ chiếm lấy Đại Việt. Trước nguy cơ mất còn của đất nước ta thừa mệnh tự quân đặt quan Thập Đạo Tướng Quân Lê Hoàn lên ngôi vua Đại Việt để cầm quân chống giặc xâm lăng...

- Lê tướng quân vạn tuế...Quan Thập Đạo vạn tuế...

Quân Hoa Lư reo hò. Nở nụ cười mãn nguyện vị thái hậu họ Đinh cao giọng tiếp:

- Dân không thể một ngày không có chủ, nước không thể một ngày không có vua cũng như quân không thể một ngày không có kẻ chỉ huy. Vì lẽ đó, trên thuận lòng trời, dưới lấy ý của trăm họ và lòng mong mỏi của toàn quân Hoa Lư, Thập Đạo Tướng Quân Lê Hoàn sẽ là Lê Đại Hành hoàng đế của nước Đại Việt ta...

Dứt lời Đinh thái hậu lấy chiếc long bào khoác lên người của Lê Hoàn. Thái độ của bà ta có vẻ gấp rút và hồi hả như sợ có người lên tiếng phản đối.

Đùng...đùng...đùng...Hàng chục tiếng nổ chuyên rung trời đất cùng với tiếng reo hò nghe mỗi lúc một gần hơn và lớn hơn. Mọi người xôn xao chưa biết chuyện gì xảy ra thời viên tướng trấn thủ thành Hoa Lư phi ngựa vào tới khán đài. Nghiêng mình thi lễ vị tướng nói lớn:

- Trình thái hậu và quan Thập Đạo. Quân Đỗ Động đã phá vỡ cửa thành và sẽ kéo tới đây...

Nghe xong Phạm Cự Lượng phát cờ lệnh. Quân Hoa Lư tức tốc dàn thế trận chờ địch quân. Chốc sau mọi người trông thấy bụi tung mịt mù. Vàng bụi đó di chuyển thật nhanh rồi sau cùng dừng lại. Một vị tướng râu tóc bạc phơ, khô giáp rở rảng ngồi ngất ngưỡng trên lưng con ngựa bạch cao lớn.

- Đỗ Cảnh Thạc...

Lê Hoàn lẩm bẫm. Đằng sau lưng vị tướng quân họ Đỗ là đạo quân thiết kỵ với đầu thương chom chồm. Xa hơn chút về bên trái có vị tướng đầu đội mũ đi rừng ngồi trên lưng con ngựa ô hùng dũng.

- Đoàn Chí Hạ...

Lê Hoàn liếc nhanh Đinh thái hậu. Thái độ của y hơi lộ vẻ lo âu khi thấy sự xuất hiện của giới giang hồ Đại Việt cầm đầu bởi Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa, Hưng Quốc đại sư của chùa Tướng Quốc và Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch, chương môn nhân phái Cổ Loa.

Dường như đã bàn tính trước cho nên Đỗ Cảnh Thạc hướng về quân Hoa Lư cao giọng thốt:

- Ba quân tướng sĩ của quân Hoa Lư hãy nghe ta nói đây. Khi tiên đế còn sống quân Hoa Lư và quân Đỗ Động từng là anh em sát cánh nhau theo tiên đế

bình loạn mười hai sứ. Sở dĩ ngày hôm nay Đỗ Cảnh Thạc ta và toàn quân Đỗ Động có mặt ở đây không phải để chém giết với quân Hoa Lư mà để hỏi tội Lê Hoàn là kẻ giết vua cướp nước...

Chỉ về phía Lê Hoàn đang ngồi nơi long ý Đỗ Cảnh Thạc cao giọng:

- Lê Hoàn... Thuở còn hàn vi người theo hầu tiên đế. Người đói tiên đế cho người cơm ăn. Người lạnh tiên đế cho người áo mặc. Dù người không có công trạng nhiều như những người khác song tiên đế không nề hà ban cho người quyền cao chức trọng. Biết bao lần Vũ quân sư đòi tống xuất người ra khỏi Hoa Lư song tiên đế vẫn một lòng bảo bọc người. Thế mà người lại lấy dạ tiểu nhân để đền đáp lại lòng tin của tiên đế. Lợi dụng chức vụ chỉ huy mười đạo binh người tạo bè lập đảng, hạ sát bề tôi trung thành của tiên đế rồi cuối cùng a tòng với Đinh hoàng hậu hành thích tiên đế...

- Trời...

- Có chuyện động trời như vậy ư...

Đinh thái hậu hét lớn:

- Quân binh bắt hấn cho ta...

Phạm Cự Lượng phát cờ. Quân Hoa Lư nhất tề chuyển động.

- Dừng lại...

Đỗ Cảnh Thạc thét lớn. Tiếng thét của vị sứ quân một thời lừng lẫy nổ ra tựa sấm khiến cho quân Hoa Lư trong nhất thời phải ngừng lại đợi lệnh.

- Phạm tướng quân... Nếu tướng quân còn vọng động thời ta có lời cảnh cáo là tướng quân sẽ chết trước nhất. Hoa Lư là quân bách chiến bách thắng thời Đỗ Động ta cũng là tinh binh chưa thua trận nào. Nếu hai bên đánh nhau Hoa Lư sẽ ngập máu...

Dứt lời vị tướng họ Đỗ phát tay. Đùng...Đùng...Đùng...Hàng trăm tiếng địa lôi nổ rền trời đất.

- Ta nói cho tướng quân biết quân Đỗ Động đã làm chủ thành Hoa Lư. Địa lôi được chôn khắp nơi. Hoàng cung và dinh thự của Lê Hoàn và vô số dinh thự đều bị quân ta chiếm đóng. Chỉ cần lệnh của ta là Hoa Lư sẽ bị san bằng.

Phạm Cự Lượng tím mặt. Y không biết kẻ địch nói thật hay hăm dọa song nhất thời y không có cách nào hay hơn là vẫy tay ra lệnh cho quân sĩ của mình bất động.

- Quân Hoa Lư... Các người biết tin tiên đế băng song không biết lý do tại sao tiên đế băng hà. Chính Đinh thái hậu đã đầu độc tiên đế để dọn đường cho tình lang của bà ta là Lê Hoàn lên làm vua...

Quân Hoa Lư nhốn nháo khi nghe những lời này. Biết cơ hội đã tới Đỗ Cảnh Thạc tiếp liền:

- Ta biết quân Hoa Lư có rất nhiều người từng theo phò tiên đế. Các người lạnh tiên đế cho áo mặc. Các người đòi tiên đế ban cho gạo thóc. Các người có công trạng tiên đế thăng thưởng. Tiên đế cùng với các người chia bùi xẻ ngọt mà hôm nay lại mũi mặt phù trợ kẻ hành thích tiên đế. Làm như vậy thử hỏi các người có làm đúng đạo lý không?

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa lên tiếng. Ông ta ngậm phổ kính lược vào tiếng nói nên mọi người đều nghe rõ:

- Ba quân Hoa Lư và quan tướng tại triều ca chắc ai ai cũng nghe danh biết tiếng Trần Thúc Bạch, thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư. Ông ta nói cho ta biết chuyện Lê Hoàn tư thông cùng Đinh thái hậu. Chính ta một đêm lên vào hoàng cung dò thám đã mục kích cảnh gian phu dâm phụ diễn trò ân ái với nhau...

Lê Hoàn giận xanh mặt mày còn Đinh thái hậu nghiêng răng kèn kẹt hét lớn:

- Quân bây bắt thẳng lộng ngôn đó cho ta...

Lý Công Uẩn phát cờ lệnh. Đạo quân tiền phong dưới quyền vị tướng họ Lý nhất tề xung trận. Ret...ret...ret...Tên bay tợ mưa rào. Quân Hoa Lư ngã lăn ra đất vì bị trúng tên. Đạo quân cung nỏ của Đỗ Cảnh Thạc bước lên hàng đầu trong lúc đạo thiết kỵ quân Hoa Lư dàn hàng ngang sắp sửa tấn công.

- Lý tướng quân...Lão phu xin cảnh cáo cho tướng quân biết là trước khi quân sĩ đánh nhau tướng quân sẽ trở thành cái bia sống của quân Đỗ Động...

Lý Công Uẩn vẫy tay ra hiệu cho quân Hoa Lư án binh bất động.

- Quân Hoa Lư...Nếu các người muốn đánh nhau thì quân Đỗ Động ta cũng sẵn sàng lâm chiến. Tuy nhiên các người hãy để cho ta thuật hết ngọn ngành rồi có chém giết nhau cũng chưa muộn...

Ba quân tướng sĩ hai bên đều im lặng như chờ nghe Đỗ Cảnh Thạc tường thuật những bí ẩn trong cái chết của tiên đế.

- Với sự toa rập của thái hậu Lê Hoàn hạ lệnh cho đoàn do thám Hoa Lư ám sát tiên đế và luôn cả Nam Việt Vương Đinh Liễn ...

Quân Hoa Lư xôn xao hẳn lên khi nghe tới tin này.

- Lê Hoàn sợ là nếu hành thích tiên đế mà không hạ sát luôn Nam Việt Vương thì Nam Việt Vương sẽ lên làm vua. Trong các người có người từng theo hầu tiên đế do đó ắt rõ người giỏi võ tới mức độ nào. Sở dĩ người bị tên Đỗ Thích đâm chết trên long sàng vì say rượu mà trong rượu lại có pha mê dược do Đinh thái hậu bỏ vào...

Lê Hoàn chột hét lớn:

- Quân Hoa Lư chiến...

Như lệnh của quan Thập Đạo Tướng Quân Lê Hoàn năm đạo quân Hoa Lư nhất tề chuyển động. Tiếng chân nổi lên rầm rập. Đỗ Cảnh Thạc phát tay làm hiệu. Ba đạo quân của Đoàn Chí Hạ, Đỗ Động và giới giang hồ Đại Việt từ từ tiến tới. Đôi bên chỉ còn cách nhau không quá tầm tên bay.

- Dừng binh...

Tiếng hét nhỏ và khàn khàn nổi lên rồi một người từ trong khán đài bước ra theo sau đưa tiểu đồng đeo gói hành lý trên vai và tay cầm mấy lá cờ đủ màu xanh đỏ vàng trắng. Vừa trông thấy người đó toàn thể mọi người đều bật la thảng thốt:

- Vũ quân sư...

- Quân sư...

- Quân sư vạn tuế...

Quân Hoa Lư hò reo tở mở. Quân Đỗ Động la hét rầm trời. Tất cả đều lộ vẻ mừng rỡ khi thấy người được gọi là Vũ quân sư xuất hiện. Ngay cả Lê Hoàn ngồi trên long ý cũng phải đứng bật dậy. Nét mặt của y hiện đầy vẻ kinh dị, bàng hoàng và sững sốt. Phần Đinh thái hậu ngồi ủ rũ gục đầu không dám nhìn ai. Bước ra đứng giữa hai hàng quân đang hò reo Vũ quân sư khẽ gật đầu. Đưa tiểu đồng phát cờ vàng. Mấy vạn quân im phăng phắc đến độ con ruồi bay người ta cũng nghe được dường như họ đã được huấn luyện thuần thục.

- Quân Hoa Lư và quân Đỗ Động... Các ngươi biết vật này...

Vũ quân sư đưa lên cao thanh đoản kiếm đen tuyền. Ánh nắng chiếu xuống thanh cổ kính thành lấp lánh ánh ngủ sắc rực rỡ.

- Kiếm lệnh...

- Kiếm lệnh của quân sư

- Quân sư lệnh...

Quân Hoa Lư và quân Đỗ Động hò reo. Tam Phương Kiếm Hồ Vũ Hoa, Vô Hình Dao Tôn Nhật, Tử Cước Lê Hùng và Hưng Quốc đại sư nhìn nhau mãn nguyện. Sự xuất hiện của Vũ quân sư khiến cho ông ta biết rằng mọi sự sẽ được giải quyết ổn thỏa mà phần thắng lợi sẽ nghiêng về phía của ông ta. Lê Hoàn sẽ không được làm vua và đôi bên đều tránh được cuộc đổ máu vô ích.

Ngồi nơi khán đài Lê Hoàn biết dự tính lên ngôi vua của mình bất thành. Hắn biết rõ một điều là kể từ giờ phút này quân Hoa Lư không còn nghe theo lệnh của hắn nữa. Kẻ nào cầm kiếm lệnh của tiên đế là kẻ đó có quyền lực vô song, có quyền tiền trạm hậu tấu, định công luận tội, có quyền sai khiến ba quân tướng tá. Huống hồ gì người cầm kiếm lệnh lại chính là Vũ quân sư, nhân vật mà quân Hoa Lư kính phục như thần thánh, thương mến tựa anh em do đó một khẩu lệnh của ông ta ban ra quân Hoa Lư rầm rập tuân theo.

Vũ quân sư phát tay làm hiệu lệnh. Toàn quân im lặng như tờ. Đứa tiểu đồng phát cờ xanh. Đó là lệnh giải binh. Quân Hoa Lư và quân Đỗ Động tức tốc chuyển từ thế công sang thế thủ nghĩa là vũ khí của họ vẫn còn chong mũi hướng về địch quân đề phòng bất trắc. Vũ quân sư lại phát tay. Như thuộc lòng ý của chủ tướng đứa tiểu đồng phát cờ trắng nhằm ý triệt binh. Quân Hoa Lư, quân Đỗ Động đổi từ thế thủ sang thế an nghỉ và mọi thứ vũ khí đều hướng mũi lên trời.

- Phạm Cự Lượng tướng quân...

Đang ngồi trên ngựa nghe quân sư gọi tên của mình Phạm Cự Lượng nói lớn:

- Trình quân sư mặt tướng chờ nghe lệnh...

- Đỗ Cảnh Thạc sứ quân...

Nghe quân sư gọi tên của mình Đỗ Cảnh Thạc ứng tiếng:

- Lão phu chờ nghe lệnh quân sư...

Hơi mỉm cười Vũ quân sư nói:

- Ta mời nhị vị tới đây...

Hướng về Tam Phương Kiếm Đoàn Chí Hạ Vũ quân sư cao giọng:

- Đoàn thủ lĩnh...Cuộc dàn xếp ngày hôm nay không thể nào thành tựu nếu thiếu sự hiện diện của Đoàn thủ lĩnh...

Đã được phụ thân thuật kể về những huyền thoại bao quanh vị quân sư của quân Hoa Lư cho nên Đoàn Chí Hạ cười lên tiếng:

- Đoàn tôi sẵn sàng nghe lệnh của quân sư ...

- Thập Đạo Tướng Quân Lê Hoàn...Ta mời tướng quân tới gặp ta...

Do dự giây lát cuối cùng Lê Hoàn từ từ rời chỗ ngồi.

- Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa, Hưng Quốc đại sư và Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch. Ba vị là đại diện cho ba thế lực mạnh nhất giang hồ cho nên ta mời ba vị ra đây bàn thảo...

Nghe quân sư gọi đích danh ba nhân vật đại biểu cho Thập Nhị Hiền Trang, Tướng Quốc tự và Cổ Loa phái bước ra khỏi hàng quân. Nhìn tám người đứng đối diện với mình Vũ quân sư nghiêm giọng:

- Trừ Đoàn thủ lĩnh và Lý tướng quân ra sáu vị đều theo hầu tiên đế tất biết rõ quyền lực của kiếm lệnh mà tiên đế đã ban cho ta...

Mọi người đồng gật đầu.

- Cầm kiếm lệnh trong tay ta có quyền tiền trạm hậu tấu, định công phạt tội và chỉ huy toàn thể ba quân tướng sĩ của triều đình...

Mọi người đồng gật đầu thay cho câu trả lời. Riêng Lê Hoàn ngẩn ngờ giây lát rồi cũng gật đầu.

- Ta có mặt ở Hoa Lư hôm nay không phải để điều tra về cái chết đầy bí ẩn của tiên đế cũng như ngăn cản chuyện Lê Hoàn lên làm vua...

Đứng chính giữa Phạm Cự Lượng và Lý Công Uẩn, Lê Hoàn tươi nét mặt khi nghe quân sư nói câu trên. Ít ra trong nhất thời hắn không lo tới chuyện bị khiển trách hoặc bị phế bỏ chức tước và bị giam cầm. Phần Phạm Cự Lượng mừng thầm vì hơn ai hết y biết rõ chuyện y toa rập với Lê Hoàn để cướp ngôi vua của Đinh triều có thể làm y bị xử tử hoặc ở tù một gông. Riêng Đỗ Cảnh Thạc, Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa, Hưng Quốc đại sư, Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch và Tam Phương Kiếm Đoàn Chí Hạ bất mãn ra mặt nhưng họ không dám lên tiếng cãi lệnh quân sư. Nhìn thấy vẻ bất mãn hiện ra trên mặt của họ song Vũ quân sư làm lơ và cao giọng thốt như muốn cho toàn thể ba quân tướng sĩ đều nghe rõ:

- Ta hiện diện ở đây vì một việc tối quan trọng liên hệ tới vận mệnh của nước của dân chứ không phải vì quyền lợi riêng tư của người nào. Đó là chống giặc xâm lăng. Mười vạn quân bộ của Hầu Nhân Bảo mà đạo quân tiên phong dưới quyền chỉ huy của tướng Tôn Toàn Hưng đã vây hãm thành Lạng Sơn. Mặt thủy Lưu Trưng với đại đội chiến thuyền năm trăm chiếc cộng thêm một vạn quân bộ đã theo sông Bạch Đằng tiến vào địa phận nước ta. Nếu ta không sớm ra quân ngăn đánh chúng thì dân chúng nơi miền châu thổ sẽ hứng chịu nạn đao binh...

Hướng về hai hàng quân Vũ quân sư cao giọng:

- Quân Hoa Lư và quân Đỗ Động hãy nghe ta nói. Trước nguy cơ mất còn của đất nước ta muốn các ngươi xem nhau như anh em một nhà như lúc tiên đế còn sống, sát cánh bên nhau để chống lại kẻ thù chung của dân của nước...

Vũ quân sư phát tay ra hiệu. Đưa tiểu đồng phát cờ. Quân Hoa Lư và quân Đỗ Động tự động buông khí giới và tan hàng. Họ vái chào nhau, vui mừng thăm hỏi nhau. Họ biết nếu hai bên đánh nhau thì họ là những kẻ bị thiệt thòi nhiều nhất.

Đưa tiểu đồng phát cờ. Quân Hoa Lư và quân Đỗ Động tức tốc trở về hàng quân và xếp thành đội hình tề chỉnh.

- Sáng ngày mai chúng ta sẽ xuất quân phạt bắc...

Quân sĩ hò reo. Vũ quân sư phát tay. Tiếng hò reo im bặt.

- Địch quân đã vây hãm Lạng Sơn và sớm muộn gì chúng cũng sẽ tràn xuống vùng đồng bằng có dân cư đông đúc. Quân Tống hai đạo thủy bộ mười vạn mà lực lượng của ta cộng lại chỉ bằng phân nửa của chúng. Tuy nhiên binh cốt giỏi chứ không cậy đông. Ta biết các ngươi từng tự hào là tinh binh đánh

đâu thắng đó cho nên ta muốn các người chúng tỏ cho lũ giặc bắc phương biết quân Đại Việt không phải dễ bắt nạt...

- Sát Tổng...

Năm vạn người cùng lúc hét lớn hai chữ trên. Tiếng hét của họ chuyển rung trời đất tượng trưng cho khí thế xô thành bạt núi.

- Quân Hoa Lư, Đỗ Động... Các người từng chia cơm xẻ áo, từng thương yêu nhau như anh em ruột thịt. Ngày mai ta muốn các người sát cánh bên nhau tỏ lộ cho giặc xâm lăng lòng dũng cảm và chí quật cường của người Giao Chỉ. Ta muốn các người đánh một trận chiến cho danh còn lưu truyền mãi ngàn thu mà mỗi lần nhắc đến con cháu của chúng ta sẽ hãnh diện làm một người dân Đại Việt...

Đỗ Cảnh Thạc vuốt râu mỉm cười. Trong tuổi đời xế bóng ông ta như sống lại quãng đời hào hùng và gian nan thử thách trước. Tiếng nói của Vũ quân sư vang vang:

- Quân Đại Việt ta trên thuận lòng trời, dưới được ý dân cho nên ta có được yếu tố mà giặc không có. Đó là chính nghĩa. Đây là yếu tố tất thắng trong trận giặc chống xâm lăng. Ta đã có sẵn kế mưu để bắt sống Hầu Nhân Bảo...

- Quân sư vạn tuế...

- Quân sư muôn năm...

Quân Đại Việt hò reo tỏ mở. Họ vui mừng khi được chỉ huy bởi vị quân sư bách chiến bách thắng. Họ tin tưởng sẽ thắng trận mà thắng trận thì sĩ tốt chết ít hơn thua trận ngoài ra còn được thăng thưởng...

Vũ quân sư phát tay. Đưa tiểu đồng phát cờ ra lệnh giải tán quân sĩ. Mọi người từ giới quan lại tại triều ca cho tới quân binh tướng tá thi nhau chúc tụng vị quân sư khả kính của họ xong giải tán lo sửa soạn sáng mai kéo quân phạt Tống.

Buổi họp mặt gồm có sự hiện diện của mười hai trang chủ, chương môn nhân các phái võ. Kẻ cầm sổ giang hồ cũng vẫn an sự phụ. Trong thấy đồ đệ thân sắc đã dượt Vũ quân sư nhẹ hỏi:

- Ta nghe nói con bị trúng độc và nội thương trầm trọng...

- Trình sư phụ. Đệ tử bị trúng một loại chất độc kỳ lạ. Mỗi lần con vận dụng nội lực để thi triển võ thuật là đan điền đau quặn lên rồi tứ chi rũ liệt và nội lực tan biến...

Cau mày Vũ quân sư bắt mạch đồ đệ giây lát rồi vạch mắt ra xem xong thở dài:

- Con bị trúng độc nặng lắm. Điều nguy hiểm là sau khi bị trúng độc con không có thuốc giải cũng như không chữa trị liền nên lâu ngày chất độc thấm vào lục phủ ngũ tạng. Con hãy uống hoàn thuốc giải độc này xong tìm chỗ yên

tĩnh ngồi vận dụng nội lực để chữa trị thương thế. Nếu hoàn thuốc giải độc của ta không công hiệu thời ấy đó cũng là số mệnh của con...

Cầm lấy hoàn thuốc giải độc của sư phụ kẻ cầm sổ giang hồ thì thắm vào tai Đoàn Chí Hạ. Họ Đoàn cười nói:

- Tôi sẽ cho Quảng Nguyên bát tướng hộ tống huynh về tổng đàn để chữa trị thương thế...

Quay qua Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa Vũ quân sư ra lệnh:

- Đoàn do thám Hoa Lư hiện đang khiếm khuyết chức vị thủ lĩnh cho nên ta mời Hồ lão trang chủ đảm nhận...

Hung Quốc đại sư nói lớn:

- Quân sư đặt Hồ thí chủ vào chức vị thủ lĩnh đoàn do thám là chọn đúng người rồi...

Thấy Vô Hình Dao Tôn Nhật và Tử Cước Lê Hùng đang ngồi trò chuyện Vũ quân sư lên tiếng:

- Tôn trang chủ và Lê trang chủ...Ta có một nhiệm vụ đặc biệt muốn nhờ nhị vị đảm đương...

Tử Cước Lê Hùng cười ha hả:

- Quân sư khách sáo rồi đó. Quân sư ra lệnh thời chúng tôi vui vẻ thi hành chứ đừng nói nhờ vả...

Mọi người cười ồ. hiểu tính tình của Lê Hùng cho nên Vũ quân sư cười nhẹ:

- Muốn thắng địch ta cần hiểu rõ nội tình của địch mà không để cho địch biết gì về những hoạt động của ta. Ta cần sư Hưng Quốc hợp cùng các vị trang chủ của mười hai trang và chưởng môn nhân phái Cổ Loa thống lãnh các vũ sĩ giang hồ mở cuộc truy lùng và tiêu diệt hết nhân viên của đoàn do thám viễn chinh Tống triều. Nếu chực vị làm được chuyện bịt mắt che tai Hậu Nhân Bảo thời dễ dàng cho ta bày mưu tính kế dẫn dụ hẳn vào vòng binh phục. Trong lúc đó Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa sẽ chỉ huy nhân viên do thám Hoa Lư dùng kế hoa? mù phao truyền tin thất thiệt để gây hoang mang hầu làm suy giảm tinh thần chiến đấu của địch. Đây là cuộc tử chiến giữa giới giang hồ Đại Việt và đoàn do thám viễn chinh Tống triều. Nếu chực vị thắng thời ta thắng còn nếu chực vị bại thời trăm họ sẽ lọt vào vòng nô lệ của phương bắc...

Không ai nói ra song mọi người đều hiểu rõ trách nhiệm lớn lao của giới giang hồ Đại Việt trong công cuộc chống xâm lăng. Quay sang Đỗ Cảnh Thạc Vũ quân sư cười hỏi:

- Đỗ sứ quân có bao nhiêu quân?

- Nửa vạn thừa quân sư...

Đỗ Cảnh Thạc đáp không do dự.

- Ta nghe nói trưởng tử của sứ quân là Đỗ Cảnh Thước không những vũ nghệ tinh thông mà trí mưu đều có đủ...

Đỗ Cảnh Thạc cười nói đùa:

- Quân sư đã nghe biết thời chắc không sai trật chút nào...

Mỉm cười Vũ quân sư nói lớn:

- Đỗ Cảnh Thước tướng quân...

- Mặt tướng chờ nghe lệnh quân sư ...

Liếc một vòng hết mọi người Vũ quân sư nói với Đỗ Cảnh Thước:

- Ta cần tướng quân điều động năm ngàn quân Đỗ Động tới Bạch Đằng Giang để đánh nhau với Lưu Trùng. Tướng quân đánh thắng hẳn cũng được, đánh thua cũng được, hòa cũng được mà không đánh cũng được, miễn là...

Đa số người hiện diện đều thắc mắc về lời nói của quân sư. Không nhịn được Từ Cước Lê Hùng lên tiếng:

- Quân sư ra lệnh tôi nghe không ra. Hễ đánh nhau thì phải có thắng hoặc thua chứ làm gì có chuyện thắng cũng được, thua cũng được, hoà cũng được mà không đánh cũng được...

Nhẹ cười Vũ quân sư nhìn Đỗ Cảnh Thước như ra hiệu cho y trả lời. Hiểu ý Đỗ Cảnh Thước cười thốt:

- Thừa quân sư theo ý của mặt tướng mặc dù chia hai đường thủy bộ để tấn công ta song mặt thủy không quan trọng bằng mặt bộ. Với hơn một vạn quân bộ và năm trăm chiến thuyền Lưu Trùng chỉ nhằm thế bắt ta phải lưỡng đầu thọ địch. Nếu Hầu Nhân Bảo mà thắng thế thì Lưu Trùng sẽ tiến sâu và trong nội địa của ta đồng thời sẽ thả quân bộ tấn công ta. Nhược bằng Hầu Nhân Bảo thua thì Lưu Trùng sẽ rút lui. Hoặc là Lưu Trùng sẽ đổ một vạn quân bộ lên để kèm giữ ta không xuất toàn lực để ngăn chặn Hầu Nhân Bảo...

Vũ quân sư cười nói:

- Tướng quân biết ý của ta. Ta chỉ cần tướng quân dụng kế nghi binh đánh mà không đánh để vô hiệu hoá thủy quân của Lưu Trùng chừng nửa tháng mà thôi. Khi ta đánh bại Hầu Nhân Bảo là Lưu Trùng sẽ chạy. Lúc đó tướng quân chỉ huy quân Đỗ Động rượt theo để tịch thu chiến lợi phẩm. Làm được như vậy thì cái công bình Tống của tướng quân không nhỏ... Bây giờ chur tướng nên về chuẩn bị cho cuộc bắc phạt ngày mai...

Chur tướng lục tục kiêu từ đi lo phận sự chỉ còn trợ lại Hồ phu nhân và Hồ Phong. Nhìn hai người Vũ quân sư cười nói:

- Ta nghe nói phu nhân từng là bạn giang hồ của tệt đồ đệ...

Hồ phu nhân nhẹ giọng thưa:

- Trình quân sư...

Vũ quân sư lắc đầu nói với giọng thân mật:

- Ta là quân sư chỉ trong lúc điều binh khiển tướng. Bây giờ là lúc chúng ta xem nhau như người nhà...

Hồ phu nhân cảm thấy kính mến vị quân sư này. Thấy ông ta ra lệnh là mọi người răm rắp tuân theo nàng biết ông ta rất được lòng sĩ tốt. Bằng giọng đều đều nàng vẫn tất tưởi thuật đầu đuôi câu chuyện từ lúc kẻ cầm sỏ giang hồ cứu mẹ con nàng cho tới khi trở lại thành Hoa Lư để ngăn không cho Lê Hoàn lên ngôi. Vũ quân sư thở dài:

- Đồ đệ của ta là kẻ có tâm tính hiền lương, thật thà và chất phác. Sở dĩ y giết người cũng chỉ vì cái nghiệp phải cru mang. Đó là cái nghiệp của một vũ sĩ giang hồ. Chuyện cháu gặp y, theo y lưu lạc giang hồ cũng là do hoàn cảnh đẩy đưa chứ tự cháu đâu có muốn. Nếu trời cao bắt cháu phải phong trần thời cháu phải phong trần. Ta biết cháu có những điều đau buồn hay khổ sở tuy nhiên trong thiên hạ còn có trăm ngàn người khổ sở hơn cháu nữa. Bởi vậy đừng lấy thế làm phiền. Cháu biết không chính hoạn nạn, đau khổ làm cho con người ta trưởng thành. Nếu Hồ gia trang không bị thiêu hủy thời cháu vẫn là một người đàn bà có một đời sống bình thường, không biết khóc, không biết cười, không biết khổ đau và buồn rầu cũng như sung sướng và mừng vui. Ăn mỗi ngày, chúng ta tìm cách thay đổi thức ăn cho ngon hơn, đồ nhảm chán hơn thời tại sao khi có sự thay đổi trong đời sống thời chúng ta lại thở than và khổ sở...

Hồ phu nhân im lặng như bận suy nghĩ. Vũ quân sư cũng không nói gì thêm.

- Phụ thân...

Hồ Phong reo lớn khi thấy phụ thân xuất hiện. Hồ phu nhân ngẩng đầu lên. Trước mắt nàng là hình bóng người chồng quen thuộc. Vòng tay thì lễ cùng Vũ quân sư Lạc Đạo kiếm Hồ Nguyên cung kính thốt:

- Trình quân sư tôi là Lạc Đạo kiếm Hồ Nguyên, trang chủ của Hồ gia trang...

Vũ quân sư tươi cười nói:

- Hóa ra trang chủ là đích tử của Hồ Vũ Hoa. Nhìn trang chủ ta như thấy lại phong anh hào hùng của Hồ Vũ Hoa thời bình loạn mười hai sứ...

- Đa tạ quân sư đã khen tặng. Không biết tỳ phụ thân đi đâu?

- Ta đã mời phụ thân của trang chủ đảm nhiệm chức vụ thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư ...

Lạc Đạo kiếm Hồ Nguyên thay đổi sắc diện song lấy lại nét bình thường rất nhanh. Dù sao cử chỉ này không thoát khỏi sự quan sát tinh tế của Vũ quân sư nhưng ông ta thản nhiên cười nói:

- Trang chủ hãy tìm gặp phụ thân hầu giúp đỡ người chỉ huy nhân viên do thám lên đường phật bắc...

Hiểu ý quân sư Lạc Đạo kiếm Hồ Nguyên trao cho hiền thê gói hành lý và dặn dò:

- Hành lý của ta nhờ phu nhân giữ hộ. Không biết phu nhân có theo mọi người phật bắc?

Vũ quân sư trả lời trước khi Hồ phu nhân lên tiếng:

- Hiền thê của trang chủ là một người thông minh cho nên ta cần có người ở bên cạnh để giúp đỡ việc quân cơ. Và lại không đâu an toàn bằng ở tại trung dinh của ta...

- Đa tạ quân sư có lòng lo lắng...Hồ tôi xin cáo từ...

Nhìn theo Hồ Nguyên cho tới khi khuất dạng Vũ quân sư cất giọng trầm trầm:

- Ta sẽ bảo quân hầu lo cho mẹ con của cháu một chỗ nghỉ ngơi. Thời lưu lạc giang hồ của cháu đã qua...

Xoa đầu Hồ Phong ông ta cười nói:

- Ta nghe cháu đã luyện được kiếm thuật giết ruồi. Chỉ cần khổ luyện thời gian cháu có thể nối nghiệp ông cha. Và lại nếu có mệnh hệ nào thời đồ đệ của ta cũng có được kể kể truyền...

Hồ phu nhân ứa nước mắt khi nghe quân sư nói những lời trên. Cúi đầu nàng dẫn con rời trung dinh.

Ba viên đại tướng một cõi hồng mã, một cõi bạch mã và một cõi ngựa ô ngồi im trên lưng ngựa nhìn con đường cái quan như con mảng xà uốn lượn trong núi rừng trùng điệp và đồi núi cao chón chở. Ba nhân vật đó chính là Hầu Nhân Bảo, Tôn Toàn Hưng và Trần Khâm Tố. Ngồi trên lưng con bạch mã Hầu Nhân Bảo đưa tay chỉ về hướng đông nam đoạn cất giọng trong và rõ:

- Ngay khi bản chức lãnh lệnh cầm quân sang vấn tội Giao Chỉ, hoàng thượng có dặn dò rằng Giao Chỉ địa thế hiểm trở, phong thổ khắc biệt bản xứ lại thêm sơn lam chướng khí đầy đầy. Hoàng thượng còn phán thêm là dân Giao Chỉ tính tình nguy trá, hiếu chiến, thạo việc binh cơ và quen chiến đấu cho nên phải cẩn thận đừng để mắc mưu của chúng. Nay sang đây bản chức mới thấy lời hoàng thượng rất đúng. Đất Giao Chỉ quả nhiên núi rừng hùng vĩ và địa thế cực kỳ hiểm trở. Giống dân Giao Chỉ là giống dân man rợ và hiếu chiến. Tôn tướng quân đã bao vây thành Lạng Sơn bao lâu rồi?

Cởi con ngựa ô cao lớn và hùng dũng Tôn Toàn Hưng cung kính đáp:

- Trình đại nhân tôi đích thân chỉ huy quân ta bủa vây thành Lạng Sơn mấy ngày rồi song vẫn chưa hạ được thành...

Ngừng lại giây lát viên tướng chỉ huy đạo tiền quân của Tống triều nói tiếp:

- Thật sự ra tôi vây hãm Lạng Sơn chỉ nhằm phô trương lực lượng của quân ta hơn là công thành. Tuy là một thành quan trọng song Lạng Sơn không phải là vị trí quan trọng ngăn chặn đường tiến quân của ta. Nếu không chờ lệnh của đại nhân Tôn tôi đã xua đạo tiền quân đánh thẳng xuống Đại La rồi...

Hầu Nhân Bảo nhìn con đường cái quan chói chang ánh nắng. Vầng trán của vị tướng chỉ huy mười vạn quân tinh nhuệ cau lại. Từ Lạng Sơn về Đại La đường xa xôi cách trở với núi rừng trùng điệp. Muốn tấn công Đại La bộ quân phải vượt qua các cửa ải kiên cố do quân Giao Chỉ trấn đóng như Khả Li, Lộc Châu, Kì Cấp, Chi Lăng... Dựa vào địa thế thiên nhiên các cửa ải này trở thành các vị trí phòng thủ quan trọng và hiểm yếu một người thủ trăm người khó đánh.

- Tôn tướng quân hãy cẩn thận. Tiến quá sâu vào đất địch mà không thông thuộc địa hình địa vật tướng quân dễ bị chặn mất đường về hoặc lọt vào vòng binh phục. Theo tin tức của quân do thám thời địch quân đã chia quân giữ các cửa ải từ đây tới Đại La như Lộc Châu, Chi Lăng. Nếu chúng liều chết cố giữ ta cũng khó đánh lắm...

Trần Khâm Tổ lên tiếng hỏi:

- Đại nhân định chừng nào động binh đánh Đại La?

Đưa tay chỉ thành Lạng Sơn cao vọi vọi Hầu Nhân Bảo nói:

- Quân do thám của ta do được tin địch quân đã rời Hoa Lư ngày hôm qua. Điều động một đạo quân năm bảy vạn như vậy chúng phải mất hơn tuần mới đến Lạng Sơn. Giặc đoán ta sẽ tràn xuống vùng đồng bằng vì đồng bằng trồng trái không sợ bị phục binh. Điều đó đúng theo binh thư và sách vở. Tuy nhiên ta sẽ không tràn xuống Đại La vì giặc sẽ tiến lên đây để ngăn không cho ta tràn xuống vùng đồng bằng bởi hai lý do giản dị. Thứ nhất là tàn hại đến nhà cửa và sinh mạng của dân gian. Thứ nhì là đánh nhau ở đồng bằng chúng sẽ mất cái địa thế hiểm trở để phục binh. Do đó chúng sẽ tiến lên đây để chặn đánh ta. Quân Giao Chỉ đã thông đường lối lại thêm ngụy trá do đó ta phải lấy ngụy trá ra mà đối phó với chúng...

Giơ tay chỉ con đường cái quan ngoằn ngoèo khi biến khi hiện qua đồi núi chập chùng, Hầu Nhân Bảo nói:

- Chúng muốn đánh ta ở đây thời ta sẽ lựa chọn địa thế để đợi chúng. Chúng phải đi xa trong lúc ta ở đây dưỡng sức thời đánh nhau ta lấy khoẻ đánh mệt, lấy mạnh đánh yếu tất phần thắng sẽ về ta. Đây là kế dĩ dật đãi lao. Nếu ta đoán không lầm vùng đất này sẽ trở thành bãi chiến trường quyết định sự thắng bại của ta và địch..

Dứt lời họ Hầu quay lại nói với tên quân hầu ở phía sau:

- Người đi mời Quách Dị tới gặp ta ngay...

Tên quân hầu quày ngựa rồi lát sau trở lại với một tráng niên tuổi ngoài bốn mươi mặc sắc phục quân do thám.

- Thừa đại nhân muốn gặp mặt tướng có điều chi khẩn cấp...

Hầu Nhân Bảo tươi cười nói:

- Quách thủ lĩnh có thể tường trình cho bản chức tình hình của giặc...

Quách Dị nói không do dự:

- Trình đại nhân... Quân do thám của ta dò được tin giặc đã chiếm đóng các vị trí hiểm yếu từ Lạng Sơn tới Đại La như Lộc Châu, Khả li và Chi Lăng. Nghe đâu tên Lý Công Uẩn, tướng chỉ huy đạo tiền quân của giặc dường như đã có mặt ở Lộc Châu...

Hầu Nhân Bảo quay nhìn vị trưởng đoàn do thám viên chinh với ánh mắt dò hỏi. hiểu ý chủ tướng Quách Dị chậm rãi lên tiếng:

- Trình đại nhân nhân viên do thám của ta đang phải đối đầu với nhiều khó khăn gây ra bởi các vũ sĩ của giới giang hồ Đại Việt. Mặt tướng đã mất liên lạc với toán do thám tiền phương hoạt động trong lòng địch. Ngoài ra gần một trăm nhân viên bao gồm ba ban tin tức, viễn chinh và tiếp liên đã bị sát hại bởi các vũ sĩ giang hồ Đại Việt và nhân viên của đoàn do thám Hoa Lư. Sáng mai đích thân mặt tướng sẽ thống lãnh nhân viên đi tiếp ứng cho các tổ do thám tiền phương của ta đóng rải rác từ Lạng Sơn tới Đại La...

Hơi cau mày khi nghe Quách Dị tường thuật tin tức bất lợi song Hầu Nhân Bảo chỉ nói:

- Thế ư... Ta tưởng giới giang hồ Đại Việt không có ai tài giỏi...

Khẽ mỉm cười Quách Dị thông thả thốt:

- Lúc mới sang đây mặt tướng cũng nghĩ như thế. Có lắm nhân vật tài giỏi đã đành mà vũ thuật giới giang hồ Đại Việt lại tân kỳ và độc đáo...

- Quách tướng quân đã bắt liên lạc được với đô đốc Lưu Trùng?

- Trình đại nhân. Đại đội chiến thuyền của Lưu đô đốc đã theo sông Bạch Đằng tiến vào địa phận Giao Chỉ. Một vạn quân bộ của người sẽ lên bộ khi nào có lời yêu cầu của đại nhân...

Gật gù Hầu Nhân Bảo nói nhanh:

- Ta cần Quách tướng quân điều động nhân viên do thám cần quét và triệt hạ hết các tổ do thám của địch từ Lạng Sơn tới Đại La. Muốn dẫn dụ địch lọt vào vóng binh phục ta cần phải bịt mắt và bịt tai để chúng không biết ta ở đâu và làm gì...

- Mặt tướng xin thi hành ngay...

Quách Dị lãnh lệnh đi liền. Hầu Nhân Bảo nói với Tôn Toàn Hưng và Trần Khâm Tố:

- Khi nào có lệnh của ta Tôn tướng quân sẽ chỉ huy đạo quân tiên phong đánh ải Lộc Châu. Tướng quân đánh thử thôi để ta xem phản ứng của địch. Trong lúc đó Trần tướng quân thúc quân tả dục phá ải Khả Li. Thôi nhị vị hãy về thu xếp...

hiểu ý chủ tướng hai tướng Tôn Trần im lặng rút lui. Còn một mình Hầu Nhân Bảo ngồi im lìm trên lưng ngựa nhìn con đường cái quan mất hút sau dãy đồi cao. Vầng trán của vị tướng trái thân trăm trận nhăn lại với nhiều suy tư và lo nghĩ.

Hồ phu nhân ngồi trước cửa chiếc lều nhỏ. Phong cảnh núi rừng hoang vu và tịch mịch. Nàng cảm thấy trống trải, đơn chiếc và buồn bã. Những người thân quen đi hết. Đức phu quân của nàng vắng mặt mấy ngày rồi. Cha chồng của nàng cũng bận bịu việc quân. Phần kẻ cầm sổ giang hồ nàng cũng không thấy mặt y. Nàng hỏi thời Vũ quân sư cười bảo y bận chữa trị thương thế. Chỉ mỗi mình nàng có quá nhiều thời giờ thừa thãi để suy nghĩ vẩn vơ. Ngồi một hồi mỗi chân nàng trở vào chiếc lều chật hẹp mà Vũ quân sư có nhã ý dành cho mẹ con nàng. Bước tới ba bước, lùi lại ba bước, nàng đi quanh quẩn trong căn lều chật hẹp. Nhìn quanh quất nàng để ý tới gói hành lý của đức phu quân. Nửa không biết làm gì và nửa cũng tò mò nàng mở gói hành lý ra lục lọi. Cũng không có gì ngoài một bộ vũ phục bằng lụa, mấy hoàn thốc chữa thương và vài vật dụng linh tinh. Gói lại hành lý của phu quân xong Hồ phu nhân lại ngồi suy nghĩ vẩn vơ. Nàng tự hỏi kẻ cầm sổ giang hồ đang ở đâu và làm gì. Thương thế của y có thuyên giảm hay trầm trọng hơn. Những câu hỏi trên lờn vờn trong trí khiến nàng không chịu được phải bước ra khỏi lều định kiếm Vũ quân sư để dò hỏi tin tức về kẻ cầm sổ giang hồ. Ra tới cửa lều nàng thấy đứa con trai yêu quý đang say mê ngắm nghía vật gì cầm trên tay.

- Phong nhi...con nhìn gì vậy?

Quay lại Hồ Phong cười nói:

- Mẹ...mẹ...Con lượm được cái này ngộ lắm...

Thằng bé trao cho mẹ miếng kim khí bằng bạc chạm trở hình người. Hồ phu nhân lặng người. Đây là tín vật mà kẻ cầm sổ đã giao cho nàng giữ lúc hai người bị cầm tù tại tổng đàn do thám. Sau khi được phu quân cứu ra khỏi tổng đàn do thám rồi tái ngộ Hạ Long Khách ở Gia Viễn nàng có nhờ y chuyển giao miếng tín bài lại cho kẻ cầm sổ giang hồ. Tuy nhiên Hạ Long Khách lại bị giết chết một cách bí mật và tín vật cũng biến mất luôn. Bây giờ tự nhiên nó lại lọt vào tay con của nàng.

- Phong nhi làm sao con có vật này?

Hồ phu nhân nghiêm giọng hỏi. Ngược nhìn mẹ với ánh mắt lo âu thẳng bé nói nhỏ:

- Thừa mẹ con không có ăn cắp đâu mẹ. Con lượm được. Miếng kim khí này rơi ra từ trong túi áo của phụ thân...

Hồ phu nhân như từ cung trăng rơi xuống. Nàng chết lặng không nói được lời nào.

- Mẹ...mẹ...Con xin lỗi mẹ...Con không có ăn cắp đâu mẹ...

Nước mắt lưng tròng Hồ phu nhân ôm con vào lòng thì thầm:

- Mẹ thương con...Con không có lỗi gì cả. Con phải hứa với mẹ một điều là đừng có nói việc này cho phụ thân biết. Con hứa không?

Thằng bé gật đầu. Hồ phu nhân cười cong ngón tay trở ra:

- Ngoéo tay đi...

Hồ Phong cười nắc nẻ ngoéo tay mẹ như hai mẹ con đã chơi trò chơi ngoéo tay lúc còn nhỏ.

Cầm lấy miếng kim khí trong tay Hồ phu nhân nhú mày suy nghĩ. Nếu đức phu quân của nàng có tin vật của kẻ cầm sỏ giang hồ thời y chính là người đã hạ sát Hạ Long Khách hoặc y có liên hệ mật thiết đến cái chết của vị chúa tể biển đông.

- Phong nhi con có thấy ông nội không?

Không nghe con trả lời Hồ phu nhân quay nhìn thấy đứa con trai yêu quý của nàng đang bắt chước người xưa đang mài miết mài kiếm trên đá. Nhìn thái độ của thằng bé nàng buồn cười. Không biết ai dạy có lẽ là ân nhân của nàng, mà nó mài thanh kiếm trên đá mười lần đoạn đưa lên ngắm nghía rồi lấy năm ngón tay vuốt vuốt lưỡi kiếm để thử xem có bén không xong cầm cúi mài nữa.

- Phong nhi...

Giọng nói trầm khàn vang lên. Nhảy cõn lên Hồ Phong la lớn:

- Ông nội...Ông nội...

Nhảy từng bước một nó ôm chầm lấy ông nội. Hồ Vũ Hoa ôm cháu vào lòng nựng nịu. Nó là giọt máu duy nhất đồng thời cũng là kỳ vọng của ông trong lúc tuổi già xế bóng.

- Phong nhi ta có vật này cho con...

Hồ Phong reo hò thích thú khi thấy ông nội đưa cho nó thanh đoản kiếm cũ kỹ.

- Con cẩn thận...Thanh đoản kiếm này bén lắm...

Được món quà quý giá Hồ Phong đi ra khoảnh đất trống múa kiếm.

- Nhạc phụ có thấy phu quân của con?

Hồ phu nhân lên tiếng hỏi. Hồ Vũ Hoa đáp nhanh:

- Quân sư đã chỉ định thằng Nguyên làm phó thủ lĩnh đoàn do thám cho nên nó bận bù đầu. Nó sắp sửa điều động nhân viên do thám dưới quyền lên Lạng Sơn. Phần ta về thăm hai con rồi cũng đi ngay lên ả Khả li...

- Thừa nhạc phụ biết vật này?

Hồ phu nhân đưa ra miếng kim khí bằng bạc. Hồ Vũ Hoa nói nhanh:

- Ta biết. Đó là tín lệnh của quân sư. Ta đã thấy vật này lúc kẻ cầm sổ giang hồ tới Hồ gia trang tìm ta...

Hồ phu nhân hỏi dồn:

- Thừa nhạc phụ quân sư có bao nhiêu tín lệnh?

- Một...Chỉ có một mà thôi. Con hỏi chi vậy?

Ngược nhìn cha chồng nàng cất giọng nghiêm trang:

- Tín lệnh này là của kẻ cầm sổ giang hồ giao cho con giữ lúc con và y bị giam cầm tại tổng đàn do thám. Sau đó tình cờ tái ngộ Hạ Long Khách ở Gia Viễn con trao tín vật này cho Hạ thủ lĩnh để nhờ ông ta giao lại cho kẻ cầm sổ giang hồ. Hạ thủ lĩnh bị chết một cách bí mật và tín vật cũng biến mất luôn. Nhạc phụ biết không vật này rơi ra từ trong túi áo của phu quân con và Phong nhi lượm được...

Tam Phong Kiềm Hồ Vũ Hoa động dung thấy rõ. Nhìn con dâu dăm dăm giây lát rồi ông ta cất giọng trầm trầm:

- Con muốn nói là thằng Nguyên đã giết Hạ Long Khách và đoạt lấy tín lệnh này?

Hồ phu nhân lặng lẽ gạt đầu thay cho câu trả lời. Thật lâu nàng mới thở thê:

- Nhạc phụ biết con và Phong nhi không bao giờ nói dối hay bịa đặt chuyện này chuyện nọ...

Hồ Vũ Hoa chậm chậm cất lời:

- Thằng Nguyên giết người đoạt lấy tín lệnh để làm gì...để làm gì...

Vị lão trang chủ của Hồ gia trang lập lại ba chữ trên đoạn nói với con dâu:

- Con chớ nên tiết lộ cho bất cứ ai. Ta sẽ điều tra vụ này và nếu đúng như vậy thì ta sẽ đích thân trừng trị thằng con mất dạy của ta...

Dứt lời ông ta quay bước. Hồ phu nhân im lặng nhìn theo bóng cha chồng đồ dài trên nền đất đỏ. Nàng thở dài ứa nước mắt khi nhìn cái đầu bạc phơ và vóc dáng gầy gò của người cha chồng khả kính. Nàng hiểu nỗi khổ tâm của ông ta. Đứa con duy nhất mà ông ta đặt nhiều kỳ vọng sau này sẽ kế nghiệp ông để

làm rạng danh Hồ gia trang bây giờ lại trở thành kẻ bại hoại, giết người bừa bãi. Chính nàng cũng thế. Lúc chưa biết sự thực nàng khổ tâm tìm tòi để biết ai là kẻ đã giết chết Hạ Long Khách. Nay biết rồi nàng cảm thấy đau lòng khôn xiết. Nàng đau lòng cho một người bị chết oan ức. Nàng cảm thấy mình có phần nào trách nhiệm trong cái chết của Hạ Long Khách. Điều khiến cho nàng đau lòng hơn hết là khám phá ra đức phu quân khả kính lừng danh hào hiệp của vùng duyên hải xứ bắc lại là kẻ sát nhân đê tiện. Nàng lờ mờ linh cảm một điều khiến cho nàng sợ hãi tới độ muốn ngắt xiu. Nàng hồi tưởng lại những lời của Lê Hào trong ngôi miếu hoang khi y nghi ngờ đức phu quân của nàng là kẻ cầm sỏ giang hồ giả mạo. Nếu chồng nàng là kẻ cầm sỏ giang hồ giả mạo thì y cũng chính là người đã cưỡng hiếp nàng tại tổng đàn do thám. Nghĩ đến đó Hồ phu nhân cảm thấy trái tim quặn thắt.

Lạc Kiếm Trần Hùng đứng im nhìn nhân vật mặc sắc phục đoàn do thám Tổng triều đang đứng trước mặt mình.

- Ngươi là ai?

Hán tử lên tiếng hỏi với giọng hách dịch và cộc lốc. Nhếch nụ cười cao ngạo vị chưởng môn Lạc Việt phái cất giọng trầm lạnh:

- Ta là Lạc Kiếm Trần Hùng, chưởng môn phái Lạc Việt. Các hạ tính danh là gì?

- Mai Kiếm Hồ Liêu, trưởng ban tin tức của đoàn do thám viễn chinh Tổng triều...

Ngừng lại giây lát Hồ Liêu lạnh giọng:

- Ta có nghe giới vũ lâm Lương Quảng đồn đại về phái võ Lạc Việt với công phu kỳ bí và hiểm ác. Gần đây nhất ba nhân viên của ta đã chết bởi các môn đồ Lạc Việt phái. Nay gặp ngươi đây ta sẽ đòi cả vốn lẫn lời...Mời...

Xuôi tay trầm tĩnh Lạc Kiếm Trần Hùng cười nhạt:

- Các hạ muốn quyền chưởng hay vũ khí?

Xoạc chân đứng tấn Mai Kiếm Hồ Liêu cười hô hô:

- Quyền trước nếu qua ba mươi chiêu mà ngươi may mắn còn sống thì ta mời ngươi thưởng thức Mai Hoa kiếm của ta...

- Được...

Lòng trong chữ “được “ vị chưởng môn phái võ lâu đời nhất của giới giang hồ Đại Việt đập bộ. Chân trái gấp lại mừng tượng như hình thước thợ xong bước chệnh chệch lên nửa bước. Mai Kiếm Hồ Liêu động dung khi thấy lối bỏ bộ kỳ lạ của địch thủ. Từng là nhân viên của phân đoàn do thám Lương Quảng trước khi được đề bạt vào chức trưởng ban tin tức của đoàn do thám Tổng Triều, Hồ Liêu biết khá nhiều về các gia trang hoặc môn phái của giới giang hồ Đại Việt trong đó có Lạc Việt. Tuy nhiên hẳn chỉ nghe đồn đại về Lạc

công phu với những chiêu thức kỳ bí, quái đản và hiểm ác chứ thực sự chưa hề so tài với bất cứ nhân môn đệ nào của Lạc Việt phái. Hôm nay tình cờ chạm trán ngay vị chưởng môn hấn vô cùng kinh dị về bản lĩnh cao siêu của địch thủ.

Ngay lúc bàn chân vừa chạm đất hai cánh tay áo rộng no tròn kinh lực của Lạc Kiếm Trần Hùng bắt từ ngoài kéo ập vào. Dù đã vận nội lực làm thành màn khí công hộ thể, dù chiêu thức còn xa cả thước song Hồ Liêu cảm thấy ám kinh không ngớt bắn vào các huyết đạo làm đau ran như bị Ong chích đồng thời các huyết đạo trọng yếu của mình như trung phủ, vân môn, thiên phủ, khuyết bồn, cự cốt, khúc trạch, khúc trì, thủ tam lý, hạ liên, thượng liên và ngay cả huyết chương môn nơi thất lung đều nằm trong vùng phong tỏa của chiêu thức của đối phương. Huyết chương môn ở thất lung là một trong mười hai huyết đạo tê mõi của con người, nếu bị địch thủ điểm trúng là toàn thân hấn sẽ mềm nhũn mất hết sức lực. Một điều nữa khiến cho họ Hồ hoang mang là hấn không đoán được là địch thủ sẽ điểm vào huyết đạo nào trong hàng chục yếu huyết của hấn.

Mai Kiếm Hồ Liêu không có thời giờ suy nghĩ bởi vì suy nghĩ là chết. Hấn phải giải chiêu bằng phản ứng cực kỳ bén nhạy do công trình của ba mươi năm khổ luyện võ thuật. Bởi thế người ta gọi võ nhập tâm là ở chỗ đó. Võ nhập tâm là tâm- ý- hành là một, là thứ phản ứng tự nhiên, bẩm sinh và không suy nghĩ. Tuy nhiên có một điều vượt ra ngoài tiên liệu là địch thủ cũng biến chiêu ngay lúc hấn giải chiêu. Chiêu thức đi chưa được nửa đường Trần Hùng biến chiêu liền. Y biến chiêu lanh khùng khiếp. Bàn tay mặt mở cong cong tựa vuốt chim chụp tới ngực trong lúc bàn tay tả với bốn ngón cụp lại chỉ chừa ngón trở điểm hờ vào nhân trung huyết. Tuy đối phương điểm hờ song chỉ phong xẹt ra tựa chớp. Hồ Liêu giật mình trước chiêu thức kỳ bí, quái đản và hiểm độc của địch thủ. Không những thần tốc, ảo diệu mà thể thức nào cũng nhằm đánh vào các yếu huyết. Biết đụng phải kỳ phùng địch thủ Mai Kiếm Hồ Liêu tức tốc giải đòn. Hai cánh tay của vị trưởng ban tin tức đoàn do thám Tống triều cùng lúc phát lên. Bàn tay hữu cụp lại chỉ chừa ngón trở điểm vào khúc trì huyết còn bàn tay tả khép lại cứng hơn sắt tời chém dứ vào vai của đối phương. Hấn ra tay thần tốc vả lại đôi bên gần nhau nên chớp mắt chiêu thức chỉ còn cách mục tiêu gang tấc.

Nạt nho nhỏ Trần Hùng chiết chiêu và lối chiết chiêu của y khiến cho địch thủ kinh hoàng. Chinh chiến trăm trận từng so quyền độ kiếm với các cao thủ của Mông Cổ, Tây Hạ, Hung Nô Hồ Liêu chưa từng thấy ai có lối chiết chiêu hoặc giải đòn liễu lĩnh, táo bạo như muốn thí mạng với kẻ địch. Không màng tới đòn phản công của địch thủ Trần Hùng xô người nhập nội. Hành động này chẳng khác gì cùng chết với đối phương. Bàn tay tả của y mở ra thành chưởng vỗ vào đản trung huyết trong lúc bàn tay hữu khép lại thành triệt thủ chém vào vân môn huyết còn đầu gối thúc ngay vào hạ bộ. Đứng trước ba đòn mà đòn nào cũng có thể gây thương vong một cách dễ dàng Mai Kiếm Hồ Liêu có hai chọn lựa. Thứ nhất là phản đòn để cùng chết với kẻ địch, thứ nhì là hồi bộ để né tránh có nghĩa là nhượng bộ. Dĩ nhiên Hồ Liêu chọn cách thứ nhì. Hấn không có lý do

để hy sinh, để chết nơi góc trời nam hẻo lánh xa xôi. Vị trưởng ban tin tức của đoàn do thám Tống triều hồi bộ bước dài. Điều này không ra ngoài tiên liệu của Trần Hùng. Ngay lúc địch thủ chuyển bộ y hò tiếng lớn. Chân đạp theo bước chân chim lạc, bàn tay tả mở khoằm khoằm như vuốt chim chộp vào ngực. Toàn thể các huyết đạo trọng yếu như khí môn, thần phong, nhũ căn, nhũ trung, huyết bàn, huyết trợ, thương khúc, huyền cơ, nhũ tuyến đều có bóng trảo chập chờn khi móc khi vỗ lúc cào lúc bấu. Đồng lúc đó bàn tay hữu chụm lại nhọn hoắt như mỏ chim mổ lia lia vào các huyết trung ủy, dương đài nơi đầu gối và huyết hoàn khiên, ngũ lý, phúc thổ ở đùi. Huyết hoàn khiên nếu bị điếm trúng là chân sẽ không nhúc nhích được rồi sau đó toàn thân sẽ bị tê liệt.

Chỉ vì không muốn liều mạng mà Hồ Liêu lâm vào thế hạ phong phải lo chống đỡ lại sự tấn công dồn dập của đối phương. Điều này là một bí mật và khiến cho Hồ Liêu nổi giận. Nạt tiếng trầm trầm hấn bấn mình lùi lại. Phằng...Lưỡi kiếm được rút ra khỏi vỏ bật thành âm thanh lạnh lốt như xé lụa cùng với hoa kiếm nở đầy trời. Vị trưởng ban tin tức đoàn do thám Tống triều đánh ra ba chiêu liên hoàn kiếm nhằm ý định bức địch thủ phải lùi lại. Hấn tiên liệu đúng. Dù tài giỏi cách mấy, dù liều mạng Lạc Kiếm Trần Hùng cũng không dám đem tay không ra so bì với vũ khí. Y tạt bộ sang tả một bước. Tăng...Âm thanh của kiếm rút ra khỏi vỏ bật lên. Trần Hùng bông kiếm đứng im. Thanh liễu điệp kiếm mỏng hơn lá lúa chia mũi thẳng băng lên trời. Bàn tay mặt nắm lấy chuôi kiếm, bàn tay trái gấp lại với năm ngón tay đặt hờ lên bàn tay phải, vị chương môn phái võ lâu đời nhất của giới giang hồ Đại Việt triển khai chiêu thức mở đầu một cách trầm ổn, an nhiên, tự tại và bao hàm công lẫn thủ. Khởi thủy Lạc Việt phái có tên là Hồng Lạc xuất hiện trong giang hồ đầu đó vào khoảng đời vua Hùng Vương thứ tám. Khi vua Hùng Vương thứ mười tám bị An Dương Vương Thục Phán đánh bại Hồng Lạc phái biến mất khỏi giang hồ cho tới lúc hai bà Trưng Trắc, Trưng Nhị phát cờ khởi nghĩa ở Mê Linh; Hồng Lạc phái tái xuất giang hồ với danh xưng mới là Lạc Việt. Trải qua gần ngàn năm Lạc Việt phái có thông lệ rất kén chọn trong việc thu nhận môn đồ do đó không nổi tiếng và thực lực mạnh mẽ trong giang hồ như hai phái Cổ Loa và Tướng Quốc.

Trụ bộ chắc hơn cọc gỗ chôn sâu xuống đất Mai Kiếm Hồ Liêu nhìn đăm đăm không bỏ sót cử động dù nhỏ nhất nào của địch thủ. Bằng kiến thức võ học cũng như kinh nghiệm giang hồ hẳn biết đã đụng phải tử thù có bản lĩnh cao thâm. Chiêu kiếm thoát trông bình thường, giản dị song tàng ẩn vô số biến hóa. Tịnh thời an nhàn và tự tại còn động thời thân tốc và hung hiểm cực cùng.

Nạt tiếng nho nhỏ Mai Kiếm Hồ Liêu đánh dứ một đòn bằng cách đạp bộ nửa bước chênh chếch về phía tả và lưỡi kiếm theo đà chém vót một đường. Lạc Kiếm Trần Hùng chớp mắt khi thấy địch thủ ra chiêu. Không hổ danh chương môn nhân phái võ lừng danh y sớm nhận ra chiêu kiếm của kẻ địch thoát trông tầm thường, giản dị song hàm chứa tinh hoa cực độ. Không đường lối, không lộ số và không mục tiêu thời đối phương biết dựa vào đâu mà hoá giải. Trần Hùng

đứng im không giải chiêu dù mũi kiếm chòn vòn trước mắt. Mai Kiếm Hồ Liêu gạt nhẹ cổ tay khiến lưỡi kiếm đổi hướng tà tà chém tới khuỷu tay cầm kiếm của địch thủ. Ngay lúc đó Trần Hùng động thủ. Thanh kiếm mỏng tanh chia mũi thẳng băng lên trời chọt nhích động. Hoa kiếm nở đầy trời, khi biến khi hiện, chọt tắt chọt nổi, trùng trùng điệp điệp mịt mờ giăng mắc khắp nơi. Không chịu kém Mai Kiếm Hồ Liêu triển khai kiếm pháp gia truyền làm thành màn kiếm quang dày đặc, khít khao và kín mít như tường đồng vách sắt. Thịnh thoảng kiếm với kiếm chạm nhau toé lửa. Ret...ret...Bóng kiếm tắt lịm. Lạc Kiếm Trần Hùng bỗng kiếm đứng im. Ánh mắt sáng ngời của y nhìn chăm chăm địch thủ. Mai Kiếm Hồ Liêu cúi nhìn vết thương nơi ngực đang phun máu đỏ lòm.

- Các hạ mau về bản quốc may ra còn thấy mặt người thân...

Dứt lời vị chương môn Lạc Việt phái tung mình vào rừng cây mịt mù.

Hồ phu nhân cựa mình. Nắng le lói ngoài sân. Bên cạnh đức phu quân của nàng đang ngủ say. Đêm qua gần nửa đêm ông ta mới trở về. Hai vợ chồng trò chuyện mấy câu. Hồ Nguyên đòi hỏi và nàng chỉ làm bồn phận của người vợ. Lâu lắm rồi nàng không hứng thú hay có cảm giác rung động trong lúc ái ân với chồng. Vả lại bây giờ nàng có quá nhiều điều phải bận tâm suy nghĩ cũng như ưu tư và buồn rầu. Nghĩ ngợi lan man nàng chợt nhớ đến một điều khiến cho nàng phải xoay người nằm nghiêng đoạn đưa tay sờ soạng trên ngực chồng. Nàng còn nhớ trước khi cưỡng bức nàng kẻ cầm sỏ giang hồ giả mạo đã bị Hồ Phong đâm một kiếm vào ngực phía bên trái. Vết thương có thể không sâu lắm song vẫn gây thành sẹo. Nếu có vết sẹo nơi ngực trái thì đức phu quân khả kính của nàng đúng là kẻ cầm sỏ giang hồ giả mạo đã cưỡng hiếp nàng tại phòng giam của tổng đàn do thám. Nàng hơi run người khi bàn tay đụng phải vết sẹo nhỏ nơi ngực trái của chồng. Không đành được sự thối mác và nổi đau khổ phải cuu mang trong mấy tháng qua nàng chống tay ngồi dậy chăm chú nhìn. Vết sẹo nhỏ, tròn trịa và đỏ đỏ. Đúng là vết thương gây ra bởi kiếm và không lâu lắm.

- Phu nhân nhìn gì vậy?

Hồ phu nhân nhòen miệng cười khi thấy đức phu quân đang nhìn mình đăm đăm.

- Phu quân gầy đi nhiều lắm...

Dứt lời nàng đưa tay sờ soạng trên mặt trên ngực chồng. Hồ Nguyên nhẹ cười:

- Phu nhân cũng gầy lắm. Tuy nhiên ta trông phu nhân đẹp và quyen rũ hơn xưa. Chắc tại chúng ta ít khi gần gũi với nhau...

Hồ phu nhân im lặng dường như đang suy nghĩ chuyện gì. Hồ Nguyên ngồi dậy nói:

- Ta phải đi gấp. Phụ thân và ta sẽ chỉ huy nhân viên do thám lên Lộc Châu để hợp cùng giới giang hồ mở cuộc truy lùng và tiêu diệt nhân viên do thám địch. Quân sư đã ra lệnh phải hoàn tất chuyện này càng sớm càng tốt...

Dứt lời Hồ Nguyên rời giường. Chốc sau Hồ phu nhân im lặng nhìn chồng oai phong và bộ vệ trong sắc phục của nhân viên do thám với kiếm đeo trên vai và ngang hông dắt hàng chục lưỡi đoản kiếm. Thoạt trông y không khác kẻ cầm sỏ giang hồ bao nhiêu. Hồ phu nhân nghĩ thầm như thế.

- Phu nhân bảo trọng và thay ta săn sóc Phong nhi...

Lạc Đạo kiếm Hồ Nguyên bước nhanh ra khỏi cửa lều. Vắn lại mái tóc, không màng tới y phục nhàu nát nàng lặng lẽ theo sau đức phu quân một quãng xa xa. Lần đầu tiên nàng mới làm một chuyện kỳ lạ là theo dõi đức phu quân của mình. Đi chừng mấy chục bước Hồ Nguyên rẽ vào con đường mòn hun hút trong rừng cây rậm rạp. Tuy lo âu, hồi hộp và sợ hãi nàng bậm môi âm thầm theo sau. Nhớ lại lời kẻ cầm sỏ giang hồ nói là các vũ sĩ giang hồ tai thính mắt linh có thể nghe và thấy rất xa cho nên Hồ phu nhân thận trọng từng cử chỉ nhỏ nhặt. Nép mình sau gốc cây nàng trông thấy đức phu quân đang đứng đối diện với một người. Vì khoảng cách khá xa vả lại trông rừng cây thiếu ánh sáng nên nàng không nhận ra người lạ là ai cũng như không nghe được họ nói chuyện gì. Tính tò mò nổi dậy khiến cho Hồ phu nhân quên mất sợ hãi và nguy hiểm. Nàng âm thầm tiến gần hơn nữa. Đi ngang qua lùm cây rậm rạp đột nhiên có ai nắm tay lôi tuột nàng vào bụi rậm. Quá đỗi kinh hoàng nàng há miệng định la. Tuy nhiên kẻ lạ hành động nhanh hơn phản ứng của nàng. Tay tả nắm tay nàng kéo vào bụi rậm còn tay hữu của y đưa lên bịt miệng không cho nàng la. Ghi sát nàng vào lòng kẻ lạ thì thắm vào tai:

- Phu nhân...

Nghe giọng nói đồng thời ngửi được mùi đàn ông quen thuộc toát ra từ thân thể của kẻ lạ nàng biết y là ai rồi. Dùng ngón tay trở nàng viết hai chữ vào lòng bàn tay của người đang ôm mình.

- Tôn ông...

Tiếng thì thầm nhẹ như hơi thở vào tai nàng:

- Chính tôi thừa phu nhân...

Hồ phu nhân xoay người đứng đối diện với kẻ cầm sỏ giang hồ. Trong rừng cây tranh tối tranh sáng nàng thấy mặt mờ khung mặt quen thuộc và đôi mắt long lanh đang nhìn mình mà trong nhất thời nàng không thể diễn tả được.

- Phu nhân đi đâu vậy?

Bắt chước người đối thoại nàng thì thầm vào tai y mấy chữ:

- Theo dõi phu quân tôi...

- Phu nhân không sợ à...

- Sợ gì...

- Sợ ma...

Hơi thở nồng ấm của Hồ phu nhân phà và cổ kẻ cầm sổ giang hồ:

- Ma đâu có bắt cóc người như tôn ông...

Hồ phu nhân thấy được kẻ cầm sổ giang hồ mỉm cười.

- Tôn ông nghe được họ nói gì...

- Họ nói nhỏ lắm nghe không rõ...

Kẻ cầm sổ giang hồ định nói cho Hồ phu nhân biết là muốn nghe hai người đó nói những gì y phải ngồi yên an thần định khí và nhất là không bị quấy rầy bởi ngoại cảnh. Làm sao y có thể an thần định khí khi có nàng bên cạnh.

- Tôn ông biết người đang nói chuyện với phu quân tôi là ai không?

- Lê Hoàn...

Hồ phu nhân ngược lên nhìn. Kẻ cầm sổ giang hồ thấy nét kinh ngạc hiện ra trong đôi mắt long lanh.

- Tuy không nghe rõ họ nói gì song tôi có thể nhận diện họ được. Người đang đứng đối diện với Hồ trang chủ chính là Lê Hoàn. Không phải chỉ có tôi và phu nhân rình nghe mà còn có một người thứ ba đang nấp sau gốc cây bên phải của chúng ta...

Hồ phu nhân thì thầm:

- Bệnh tình của tôn ông ra sao?

Kẻ cầm sổ giang hồ im lặng không trả lời. Hồ phu nhân lặp lại:

- Tôn ông...Bệnh tình...

Kẻ cầm sổ giang hồ thấp giọng:

- Tuy chưa dứt tuyệt song tôi cảm thấy khoẻ nhiều lắm...

Hồ phu nhân thì thầm:

- Máy ngày nay tôi lo cho tôn ông lắm. Tôi có hỏi quân sư thời người không trả lời. Người còn dặn tôi chớ nên quấy rầy tôn ông. Tôi nhớ tôn ông lắm...

Đây là lần đầu tiên Hồ phu nhân thực sự bày tỏ tình cảm của mình bằng lời nói. Dường như sau khi khám phá ra bí mật của đức phu quân khả kính tâm tình của nàng thay đổi nhiều lắm. Nàng thất vọng, khổ đau và chán chường đến độ không thiết tha chuyện gì.

- Tôn ông...Tôi biết ai là người đã giết Hạ Long Khách...

- Ai?

- Phu quân của tôi...

Kẻ cầm sỏ giang hồ nín lặng. Giọng nói của Hồ phu nhân dứt quãng trong tiếng nghẹn ngào thâm lặng:

- Tôi cũng biết phu quân tôi chính là kẻ cầm sỏ giang hồ giả mạo, chính là người đã vào tận ngực thất tại tổng đàn do thám để cưỡng hiếp tôi...

- Làm sao phu nhân biết được. Phu nhân có chứng cứ...

Đưa tín vật lên trước mặt kẻ cầm sỏ giang hồ nàng nghiêm giọng hỏi:

- Vật này là của tôn ông giao cho tôi giữ phải không?

- Đúng. Nó là tín lệnh quân sư của sư phụ trao cho tôi trước khi tôi nhập giang hồ...

- Tinh cờ gặp Hạ Long Khách ở Gia Viễn tôi có nhờ ông ta trao tín lệnh này lại cho tôn ông. Hạ thủ lĩnh bị hạ sát và tín lệnh cũng mất luôn. Vật này rơi ra từ trong túi áo của phu quân tôi và Phong nhi lượm được...

- A...

Kẻ cầm sỏ giang hồ nói nhỏ vào tai Hồ phu nhân. Hơi tựa đầu vào ngực ân nhân nàng thở thê:

- Trước khi cưỡng hiếp tôi kẻ cầm sỏ giang hồ giả mạo bị Phong nhi đâm một kiếm vào ngực trái. Sáng nay tôi thấy nơi ngực trái của phu quân có vết sẹo nhỏ, gọn như bị đâm bằng kiếm...

- A...

Kẻ cầm sỏ giang hồ không nói gì hơn ngoài chữ trên.

- Lê Hào nói đúng khi nghi phu quân chính là kẻ cầm sỏ giang hồ giả mạo. Như vậy Y Sư Hà Vũ, Đỗ Đình Can và Lâm bá phụ và hàng chục người khác đều do tay phu quân tôi giết chết... Tôn ông ơi... tôi khổ tâm vô cùng...

Kẻ cầm sỏ giang hồ bóp nhẹ bàn tay nhỏ nhắn và mềm mại của Hồ phu nhân như để an ủi. Hai người im lặng không nói gì hơn nữa. Trong lúc đó bóng đen nấp bên phải của họ rời chỗ nấp lần tới nơi Hồ Nguyên và Lê Hoàn đang đứng. Còn cách chừng ba mươi bước y ngừng lại ngưng thần lắng tai nghe cuộc đối thoại của hai người đang đứng trước mặt. Giọng nói của Lê Hoàn tuy nhỏ song vẫn nghe rõ:

- Trang chủ đã biết tình hình đột biến ra ngoài dự liệu của bản chức. Sự xuất hiện của quân sư đã làm đảo lộn mọi toan tính của ta...

Trâm ngâm giây lát Hồ Nguyên lên tiếng:

- Như thế sự hợp tác giữa tại hạ và quan Thập Đạo sẽ chấm dứt?

- Bản chức cũng nghĩ như thế. Hiện thời bản chức không có chút quyền hành để sai khiến bất cứ ai. Ngay cả sinh mạng cũng không biết ra sao...

- Nếu quan Thập Đạo đã nói như thế thì tại hạ sẽ phải làm những gì tại hạ muốn làm và cần làm. Tại hạ đã đâm lao cho nên phải theo lao...

Dứt lời Lạc Đạo kiếm Hồ Nguyên nhích động thân hình. Chỉ với vài cái nhảy nhót y mất dạng trong rừng cây thâm u. Tần ngần giây lát Lê Hoàn cũng bỏ đi còn tro lại bóng đen đứng nấp sau ụ đất cao. Bóng đen đó không ai khác hơn là Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa. Từ khi được con dâu cho biết đích tử của mình đã hạ sát Hạ Long Khách ông ta buồn rầu lẫn giận dữ. Vốn là kẻ thâm trầm và hành sự cẩn thận ông ta âm thầm theo dõi mọi hoạt động của con trai. Bất cứ hành vi, cử chỉ nhỏ nhặt của Hồ Nguyên đều không thoát khỏi sự giám thị ngầm của ông ta. Ngày hôm kia con dâu có thuật lại chuyện chồng nàng trở lại lều lục lọi, tìm kiếm cái gì bị mất. Nàng có hỏi thì Hồ Nguyên trả lời là bị mất một vật riêng tư song không chịu nói đó là vật gì. Nàng gạn hỏi thì y nổi giận khển cho nàng sợ không dám hỏi nữa. Đêm qua khi Hồ Nguyên trở về lều thăm vợ con ông ta âm thầm theo dõi suốt đêm. Sáng nay khi thấy Hồ Nguyên rẽ vào con đường mòn trong khu rừng rậm ông ta biết có chuyện lạ sẽ xảy ra. Đang theo dõi con trai ông ta lại thấy con dâu xuất hiện cùng với sự hiện diện của kẻ cầm sỏ giang hồ. Trông thấy hai người đang đứng trò chuyện Hồ Vũ Hoa lảng lảng tiến đến gần để nghe Hồ Nguyên và Lê Hoàn nói chuyện. Hồi tưởng lại những điều mắt thấy tai nghe bây giờ ông ta mới vỡ lẽ ra là kẻ mà Hữu Danh Vô Thực và Lê Hoàn gọi là trang chủ chính là Hồ Nguyên bởi vì trên danh nghĩa Hồ Nguyên mới là trang chủ Hồ gia trang. Bởi vậy ông ta mới có ý nghĩ là giọng nói của người được gọi là trang chủ quen quen song nhất thời ông ta không đoán ra được người đó là ai. Không khi nào ông nghĩ đưa con trai độc nhất của mình lại hợp tác với Lê Hoàn. Đứng suy nghĩ hồi lâu Hồ Vũ Hoa âm thầm bỏ đi không màng tới chuyện con dâu đang đứng trò chuyện cùng kẻ cầm sỏ giang hồ.

- Họ đi rồi hả tôn ông?

- Thừa phu nhân họ đi rồi...Tôi cần gặp mặt sư phụ có chuyện cần...

Hai người bước song song trên đường mòn. Rừng cây mịt mù hoang vắng.

- Tôn ông nghĩ tôi nên nói chuyện này cho cha chồng của tôi biết...

Kẻ cầm sỏ giang hồ cười nhẹ:

- Khỏi cần...Tôi nghĩ Hồ lão trang chủ đã biết chuyện này...

- Làm sao cha chồng tôi biết được...

- Tôi đã nhận ra bóng đen nấp bên phải của chúng ta chính là Hồ lão trang chủ...

Hồ phu nhân kinh ngạc thốt:

- Thế ư...Tôi cần gặp ông ta để thanh minh...Tôi sợ cha chồng tôi nghĩ tôn ông và tôi hẹn hò nhau...

Nói tới đó Hồ phu nhân ngừng lại. Mặt của nàng ửng hồng vì thẹn thù...

- Như vậy phu nhân cứ đi gặp Hồ lão trang chủ còn tôi đi gặp sư phụ...

- Chừng nào tôi gặp lại tôn ông. Phong nhi cứ nhắc tôn ông hoài...

- Tôi sẽ gặp phu nhân và cháu Phong. Tôi cần truyền thụ cho cháu Phong thêm vài bí quyết của kiếm thuật giết ruồi...

Dứt lời kẻ cầm sổ giang hồ rẽ sang con đường khác để Hồ phu nhân đứng trơ vơ trên nền đất đỏ hoạc. Nàng cảm thấy lòng trống vắng và buồn rầu.

Cách cửa ải Lộc Châu chừng hai mươi dặm về hướng đông bắc có khu mồ mả hoang vu. Khu nghĩa địa vô danh này không biết có từ bao giờ. Chỉ thấy lác đác vài nấm mộ thấp nhỏ không có bia đề tên người chết. Có lẽ đây là khu nghĩa địa dành chôn cất những người chết bở chết bụi hoặc không có thân nhân thừa nhận. Cỏ hoang mọc um tùm. Trời xế chiều. Tiếng chim cu gáy rì rạc buồn buồn. Hai người xuất hiện nơi khu gò mả lạn. Cả hai đều vận sắc phục quân do thám Tống triều và mang vũ khí tùy thân.

- Trình thủ lĩnh...Lý Anh tôi xin báo tin buồn là Hồ Liêu bị thương nặng lắm. Hồ trưởng ban đã bị một vũ sĩ giang hồ đả thương trầm trọng mà tính mạng e khó bảo toàn. Ngoài ra các tổ lượm tin thuộc ban tin tức của ta đặt rải rác từ Lạng Sơn tới Đại La lớp bị nhân viên do thám địch bắt giữ, bị giết chết hoặc phải ngừng hoạt động vì sợ lộ tông tích...

Quách Dị cau đôi mày rậm khi nghe vị đệ nhị phó thủ lĩnh tường thuật toàn tin tức bất lợi. Dù không nói ra cho thuộc cấp biết nhưng hẳn thừa hiểu là đạo binh do thám của mình đang phải đối đầu với kẻ thù lợi hại cũng như binh đội thiên triều sẽ giao tranh với địch quân thiện chiến lại thông thuộc đường lối và phong thổ.

- Trình thủ lĩnh các tổ do thám của ta đều hao hụt nhân số cho nên việc bổ xung rất cần thiết và cấp bách...

- Ta biết điều đó. Ta sẽ huy động nhân viên tại tổng đàn...

- Trình thủ lĩnh ta có chừng một trăm nhân viên trừ bị nhưng đa số là nhân viên mới thiếu kinh nghiệm và nhất là chưa bao giờ hoạt động trong lòng địch...

Trầm ngâm giây lát Quách Dị từ từ lên tiếng:

- Đợi tối nay hai chúng ta sẽ chỉ huy nhân viên do thám truy lùng địch...

Quách Dị vừa dứt lời chợt có tiếng la hét, quát tháo rồi im bặt. Biết nhân viên canh gác của mình bị địch tấn công cả hai vội vã tiếp cứu. Tuy nhiên khi tới nơi họ chỉ thấy hàng chục nhân viên nằm chết ngổn ngang trong khu nghĩa địa hoang vu. Lật tử thi lên xem Quách Dị thấy tất cả nhân viên của mình đều bị kẻ địch đâm chết bằng kiếm. Quan sát tỉ mỉ hẳn thấy vết thương nhỏ, gọn và sâu hoắm. Kẻ địch có thuật xử kiếm quái đản. Y đâm chết mười người giống hệt nhau và chỉ đâm vào một điểm duy nhất là yết hầu.

- Kiểm thuật tuyệt độc...

Quách Dị lẩm bẩm bốn chữ trên. Lý Anh lên tiếng:

- Tôi nghe nhân viên bàn tán về các nhân vật của giới giang hồ Giao Chi trong số đó có một gã còn trẻ song kiểm thuật vô cùng độc địa. Dù là cao thủ nhất đẳng giang hồ gã cũng đâm chết bằng một chiêu kiếm ngay yết hầu ...

- Lý phó thủ lĩnh biết tên y?

- Tên họ gã thời không ai biết. Người ta chỉ gọi gã bằng cái tên “ kẻ cầm sổ giang hồ “ và kiểm thuật của gã có tên nôm na là kiểm thuật giết ruồi ...

Quách Dị nhếch môi cười hực. Ánh mắt của hắn sáng lên nét giận dữ.

- Ta không ngờ đất Giao Chi lại có lắm nhân tài ...

- Các hạ nói đúng đó. Đại Việt ta tuy nhỏ bé song không thiếu nhân tài ...

Quách Dị giật mình khi nghe câu nói vang lên từ sau gốc cây lớn. Kẻ địch đến sát bên mà hắn không hề hay biết. Từ sau gốc cây một người thông thả bước ra. Tóc cắt ngắn, khuôn mặt xương xương, lưỡng quyền cao, mắt sáng long lanh, người lạ bó mình trong bộ vũ phục màu xanh nước biển và ngoài phủ thêm chiếc áo choàng cũng màu xanh. Chân mang giày cỏ, chuôi kiếm lộ lên khỏi vai người lạ bước từng bước hẳn sâu cả tấc trên nền đất đỏ hoạc. Hai nhân viên đầu não của đoàn do thám Tổng triều đều thay đổi sắc mặt khi chứng kiến kẻ địch phô diễn công phu.

- Bước chân vũ sĩ ...

Quách Dị lẩm bẩm. Người lạ dừng trước mặt đối phương chừng ba bước. Khẽ ôm quyền thi lễ, vành môi hơi nhếch thành nụ cười cao ngạo người lạ cất giọng trầm trầm:

- Tại hạ hân hạnh được diện kiến Quách thủ lĩnh ...

Chỉ vào các xác chết đang nằm ngổn ngang trên đất họ Quách cười gằn:

- Phải người là kẻ đã hạ sát nhân viên đoàn do thám thiên triều ...

- Nếu không vì đức hiếu sinh của trời đất thời tại hạ còn giết nhiều người hơn nữa ...

Lý Anh nạt lớn:

- Người tài cán bao nhiêu mà phách lối ...

Rẹt ...Rẹt ...Lông giữa âm thanh của kiếm rút ra rồi tra vào vỏ là âm thanh của sắt thép xuyên qua da thịt con người. Lý Anh, phó thủ lĩnh đoàn do thám viễn chinh Tổng triều nắc tiếng nhỏ. Hai mắt đứng tròn, tay trái hắn đưa lên như cố bịt lấy vết thương đang rỉ máu nơi yết hầu. Cánh tay buông xuôi cùng với thân hình Lý Anh ngã xuống như thân cây chuối bị đốn ngọt.

Quách Dị nghe lòng bàn tay của mình rịn mồ hôi. Hơn hai mươi năm qua lại giang hồ hẳn chưa thấy ai ngay cả trong giới võ lâm Trung Hoa, Mông Cổ, Tây Hạ, Hung Nô có người tôi luyện được thuật xử kiếm giết người độc địa như vậy.

- Sở dĩ tại hạ phải giết y vì chuyện mà tại hạ sắp bàn luận với Quách thủ lĩnh tại hạ không muốn có người thứ ba nghe được. Toàn thể các tổ lượng tin, tổ báo động ngầm của Quách thủ lĩnh đã bị tiêu diệt bởi đoàn do thám Hoa Lư và giới giang hồ Đại Việt. Vì lý do cá nhân tại hạ muốn thương lượng với Quách thủ lĩnh một việc có lợi cho cả đôi bên. Sự hợp tác này sẽ khiến cho Hầu đại nhân thôn tính Đại Việt dễ dàng và nhanh chóng... Nếu Quách thủ lĩnh bằng lòng thời ta sẽ gặp nhau tại đây canh ba đêm mai để bàn luận chi tiết ...

Tà áo choàng màu xanh phát lên rồi biến mất trong rừng cây ngút ngàn.